

SZŐLLŐSY BALÁZS

Négy Bugge Wesseltoft-koncert között

Négy Bugge Wesseltoft-koncert között
a város félholtra verte önmagát,
majd lassan feltápáskodott – ruhája
elkopott, de vett helyette újat:
sormintás kockakő, újfajta dombvidék
díszíti tagjait, homokbélése hol itt, hol ott
süpped be vagy türemkedik,

a parton állsz, sok minden változott, a sirályok mellé
kormoránok költöztek be, az aranyszín
galambok nem a békét hirdetik:
maradt még miben kételkedni,
bár egyre csontosabban összeáll
a megkérdőjelezhető előrelépés –
de senkinek sem muszáj gyorsan dönteni,
hogyan lesz a kedvenc nője, elég távolság marad
megtapasztalni, milyen érdekes is
a megszokott köröktől távolabbra kúrni
a Sashegy felé gurított holdlementét,
a Gellérthegyre borított Napot
a fekete hajú lány már éppen elszalasztja –
ha biciklizni tudna még, talán, de elfelejtett,
hullámosabbak lettek sötét fürtjei;

négy Bugge Wesseltoft-koncert közül
a negyediken ott se voltam, a harmadikra
volt jegyem, de minek mentem el,
Endresen hangja távolról dereng,
a törtütem precízen programozva szól:
sűrűsödő emlékvodkák, emlékcigik
rajzanak, a horizonton, közjük lövünk,
pár kristálydarabka éles pengéssel levált,
egy virtuális síkra háromszöget képez –
csak balfaszok kompenzálnak így. Mint

üres műanyagkorsó-sereg egy réten
szétdobálva, ahogy a pólóra nyomtatott
minta szétfakul, a háttérbe olvad:

a mimikrin még csiszolni, puhítani kell.
Nekik meg úgyis elfelejtődnek majd a dicső tetteik,
ez törvényszerű – a fekete hajú lány például nincsen ott
a beach club beach-bulin, a főtér verejtékezik,
a bronzázs lunáztsba fordul, tündöklő fehérrel
borítja arcaink, nem félemlít meg másokat –
a fekete hajú lány egy díjnyertes verset ír
arról, hogy proletárok vagyunk, az időnket adjuk,
az időnk a csillogás, a pisztáciapástétom íze
rántottával, három tojásból, reggel kilenckor.

Mohamed hazahúz

Faszom a hegyekbe most már,
mindegyre távolodnak, sosem
jutok már át hozzájuk
ezen a furcsa sivatagon, szikkadt
mezőkön át, egyik se jött,
ha hívtam, minek eredtem útnak
ezek közül a furcsa dombok közül,
csak emlékeznék, visszanézve, melyikre
hágtam fel a mögöttem levők közül,
csak emlékeznék, melyik volt a mátkám,
a legjobb, a tizenhárom közül,
faszom az útba most már,
a hívásba, jövésbe, távolodásba, idegen
népségek illatába, csak emlékeznék,
melyik volt a legnagyobb csata
a tizenhárom legnagyobb közül,
nem hágnék még előrébb –
csak megállnék, eldönteni,
megemlékezni, hívásra, távolodásra,
csak válasszak mindenfélék közül.

Viszlát, és kösz

a hullaszagot, a pusztulás ízeit
az eldugott ívekben, hajlatokban megbúvó
döglött rovarok végtagjait, és kösz a port, a mindenféle
kettéváló, leszakadó lépcsősorok között
eltévedt tizennégy éves junkiekat, kösz a széttagelt
raktárszobákat, hatvanfős vonatkupékat légkondi nélkül,
dögmelegben, nyáron, sötétben, kösz, és viszlát

és kösz a halakat, az egekbe szökő bérleti díjakat,
a teherliftek egyik pokolból másikba vezető
labirintusrendszerét, lichthofokat, kösz
ezt a ragyogó két és fél évet, három hónapot,
kis híján évtizedet, amennyinek csak tűnt neked, a hátralevő tíz év
egyre csökkenő esélyeit, kösz, az elfuserált demokráciádat,
a kisebb-nagyobb halálokat, a kimondhatót,
a kimondhatatlant, kösz

a lazacos rántottát a Rákóczi tér-Síp utca sarkán,
az érzelemdús délelőttöket, lepottyanó,
sárgára rothadt vakolatdarabokat:
a szerelem második hullámát, ha eljön, tíz év után
a szemünk sarkából csordogáló nyálat, csókokat,
elpirult homlokot, szeplők százezreit, megégett sejteket,
kösz, és viszlát, és kösz, és viszlát egy másik délutánon,
egy másik reggelen, másik helyen, egy hosszú éjszakán.